

kan komme nogen Overensstemmelse mellem vore Tal. Hans Beregninger kunde meget muligt være rigtige, jeg ser mig selvfølgelig ikke i Stand til efter blot at have hørt hans Tal at sige, om de ere det, jeg vil meget godt tro, at de ere rigtige fra hans Standpunkt, men de bevise ikke i fjerneste Maade, at mine Betragtninger ere urigtige. Der var nemlig den fuldstændigste Divergens mellem begge Beregningsmaader. Jeg har holdt mig til Statsregnskabet, det ærede Medlem holder sig til Budgetterne og til hvad der er budgetteret og opført paa Forslag, der endnu ikke ere komne frem osv., jeg har holdt mig til Regnskabet selvfølgelig med Forbehold af, at der kan være indløbet, ligesom i det ærede Medlems Beregninger, en og anden Feilregning. Jeg fastholder, at min Beregning er rigtig, og at de Tal, jeg har angivet, ere korrekte. Jeg skal derfor atter gjentage, hvad der forøvrigt vil fremgaa af Tidenden, at de Tal, jeg anførte, knyttede sig til, hvad der efter Statsregnskabet var udgivet henholdsvis i Aarene 1882—85 og 1887—88 paa den ene Side for Indenrigsministeriet, Kultusministeriet og Justitsministeriet, og paa den anden Side for de to militære Ministerier. Det var en Sammenligning, jeg anstillede, og de af mig anførte Tal vare fuldstændig rigtige. Det ærede Medlem antydede en helt anden Beregning, han tog et videre Omfang af de civile Budgetter, end jeg havde gjort, og han tog Budgetter i Stedet for Regnskaber. Det er da en Selvfølge, at vore Tal aldeles ikke kunne komme til at stemme indbyrdes, men deri ligger ikke det ringeste Bevis for, at mine Tal ere urigtige. Jeg vil derfor meget anmode det ærede Medlem om, dersom han virkelig tror, at min Beregning er uriktig, da at gaa der efter og paapege, hvori den er uriktig, og hvori Feilen ligger, men jeg kan aldeles ikke anse min Beregning for imødegaaet eller gjendrevet af de Beregninger, som det ærede Medlem nu gjorde. Om selve det Resultat, som det ærede Medlem kom til, kan jeg selvfølgelig ikke paa staaende Fod udtale Noget efter kun at have hørt hans Tal, og jeg tror ikke, at noget andet Medlem her i Salen ser sig i Stand dertil. Naar dernæst det ærede Medlem spurgte mig, hvorfra jeg vilde faae Midler til at gennemføre de forskjellige militære

Foranstaltninger, der vare budgetterede, og mente, at jeg ligesaa vel kunde anvise Midlerne dertil, som jeg forleden kunde kræve, at den ærede Ordfører skulde gjøre det overfor de foreslaaede Udgifter paa Trafikkomraadet, skal jeg dertil bemærke, at det selvfølgelig ikke kan være min Sag her at gennemgaa de forskjellige Forslag, som dels ere anmeldte dels forelagte for det høie Thing, som endnu ikke ere komne til Behandling, og med Hensyn til hvilke man ikke bestemt veed, hvilke Udgifter de ville forårsage. Naar jeg forleden Dag netop talte om, at man ikke skulde gaa til saa store Trafikforanstaltninger uden samtidig at kunne anvise Midlerne dertil, var det netop under Hensyn til, at der var krævet og vil blive krævet meget betydelige Udgifter paa de Omraader, som det ærede Medlem angav. Spørgsmaalet bliver saaledes i al Almindelighed kun det, om man skal udgive et vist stort Beløb paa det ene eller det andet Omraade, thi ogsaa min Beregning gik ud paa, at der baade ved, hvad der ligger i Statskassen, og paa Grund af det aarlige Overskud paa Finansloven er en Mulighed for at kunne udgive et ikke saa lille Beløb i den ene eller anden Retning. Spørgsmaalet bliver da, om man skal holde sig til de foreslaaede Udvidelser og dermed slaar en Streg over de krævede militære Foranstaltninger, eller om man skal gjøre det Sidste, eller om man endelig skal søge at gennemføre i alt Fald delvis begge Dele, og da søge at skaffe de fornødne Midler til Bete dertil. Jeg staar paa det sidste Standpunkt, thi jeg maa gjøre gjældende overfor den ærede Taler, at jeg slet ikke erklærede, at jeg ikke vilde gaa med til de foreslaaede økonomiske Foranstaltninger, men jeg erklærede kun, at jeg da ogsaa maatte have Bished for, at dette Thing vilde være villig til at bevilge de Midler, som ville kræves til Gennemførelse deraf ved Siden af Midler til Gennemførelse af andre Foranstaltninger, som jeg i alt Fald for mit Vedkommende ikke ønsker at opgibe. Det kan jo ikke nytte her at komme ind paa en Forhandling om Nytten og Betydningen af de militære Udgifter i Almindelighed. Jeg vedskjender mig, at jeg staar paa det Standpunkt, at jeg anser disse Udgifter for nødvendige for os, at jeg anser dem for nødvendige til at sikkre vort Lands selvstændige Bestaan. Det er